

Hur är det att gå i skola i Nepal?

BIGUTARS SKOLA

Klockan är lite över tio på morgonen. Den bronsfärgade klockan klingar. Hundratals barn springer mot skolans entré. Det är dags att inleda skoldagen och den börjar med namnupprop följt av gemensam högläsning.

I Bigutars kommun bor det ungefär 3 000 människor. Där arbetar man mest på med jordbruk och boskapsskötsel. Invånarna har själv byggt kommunens skola av sten och lera, men tegeltaket har regeringen stått för. Skolan har sju klasser och fyra lärare. En del av lärarnas löner kommer från läsårsavgifter medan barnens föräldrar har samlat ihop en annan del. Resten kommer från regeringen.

Det enda som finns i varje klassrum är bänkar och en svartmålad tavla. Eleverna är mellan fem och tjugo år gamla. Största delen av dem är pojkar. Normalt har skolan 260 elever under en skoldag men idag är det mindre än 100 på plats – hur kan det vara så? Jo det är nämligen så att det är skördetid just nu och då måste barnen stanna hemma och hjälpa sina föräldrar ute på åkern.

DE ÄLDRE LÄR DE YNGRE

I årskurs 2 har eleverna högläsning tillsammans. Eleverna tycker att det är mycket roligt. Alla har inte böcker, häften och pennor, så man måste dela på dem. Regeringen delar bara ut gratis skolböcker åt tredjeklassisterna, resten måste köpa sina böcker själva. Efter årskurs 5 måste man även börja betala läsårsavgiften. Årskurs 6 fungerar som lärare åt årskurs 4. Då har de också en hälsogranskning. Många får vaccin mot tuberkulos och alla får allergimedicin. Alla får också handdesinficeringsmedel och tvål, eftersom renhet och hygienskötsel är viktigt.

SVÅRT FÖR FLICKOR ATT FÅ GÅ I SKOLA

Dilli Bahadur Adhikari är 10 år och går i femte klassen. Han är den enda från sin familj som går i skola. Till skolan tar det en hel timme att komma. Han berättar att flickor inte går i skola, eftersom de måste hjälpa till där hemma. Då bär de vatten, sköter om sina yngre syskon och är ute och vallar familjens

boskapsdjur.

OCKSÅ LÄRARNA VILL LÄRA SIG MERA

En av skolans lärare är ännu bara studerande men har ändå fungerat som lärare där redan i tre år. Han önskar att regeringen skulle sända honom till ett lärarseminarium för att bli utbildad. Så här berättar han om vardagen i skolan:

– Det är särskilt svårt att undervisa i lägre årskurser när eleverna är så många. I årskurserna 1 och 2 är det ca. 60 barn. I de äldre årskurserna är elevantalet däremot mindre. Ungefär hälften av barnen i byn kommer till skolan och många av dem går bara i skolan de 3–5 första åren då skolgången är gratis. Dessutom är många borta på grund av hemarbete och inte heller hinner de läsa sina läxor. Många har också en lång skolväg. För vissa elever tar det 3-4 timmar bara att gå till skolan.

– Min lön är låg. Vi har inga andra visuella hjälpmedel än tavlan. Vi har alltså varken böcker, kartor eller något annat liknande.

– Jag undrar också varför vi inte har flera flickor i skolan? Många hinner förstås inte på grund av hemarbetet. Många blir också bortgifta när de är så unga som 15 år. Och förstås tycker föräldrarna att det är viktigare att pojkar går i skolan än flickor.

Sammanfattande översättning: André Ravall
Tf. koordinator för barn- och ungdomsverksamhet
Svensk service, Finska Missionssällskapet
2017

Texten är översatt från det finskspråkiga materialet *Koulu Maailmalla* (1999) från Finska Missionssällskapet. Det är sammanställt för att hjälpa lågstadielärare att berätta om skolgång i andra länder och hur barn lever där. Materialet är också till hjälp vid mångkulturell fostran. Berättelserna i materialet handlar om barn som går i skola i olika delar av världen. Det är insänt till Finska Missionssällskapet som har redigerat berättelserna och sedan publicerat dem i Missionssällskapets olika rundbrev och i andra publikationer,